

конникъ, тя закърши ржце, избърса съ престилка брашното отъ лицето си, затече се къмъ тѣхъ.

— Олеле намъ! — се развика и разплака тя — уловили сж я въ забѣла! Каква ли казнь ще ни сторятъ сега... Горко ни!

Тя изтича нагоре по баира, спрѣ за мигъ задъхана, пребледнѣла, следъ това се хвърли предъ краката на коня, прострѣ ржце.

— Прости ни, свѣтлий господарю! Отъ нѣмотия го сторихме, въ кисията ни не можешъ намѣри ни аспра ни бодка... А стопанина ми лежи на одъръ, отъ мѣстото си не може да помръдне... — тя дигна пълни съ отчаяние очи къмъ непознатия конникъ и остана смразена. Въ широко отворената ѝ уста се мърнаха черни, проядени жби. Една сълза се задържа за мигъ въ окоото ѝ, което блесна като елмазъ.

Това не бѣ мъжъ, а жена, дори крѣхка девойка.

— Мамо, болярката бѣ загубила диритѣ си, отдѣлила се отъ царската ловджийска глота. Трѣбва да я заведемъ до Търново... Тя обеща да не ни обажда — каза весело момичето. Следъ това се обърна къмъ Мария — Ето виждашъ ли где се бѣлѣе оня друмъ тамъ? Той води за престолнината. Все по него, ще те изведе чакъ до градскитѣ порти...

Млинарката стана, отърси праха отъ политѣ си, избърса очи. Хвърли брѣзъ, изпитателенъ взоръ къмъ непознатата.

— Болярката е много млада и неопитна. Какъ ще я пуснемъ сама да се връща по друмищата. Ей следъ малко и слънцето залѣзва. Нека преспи у дома, утре ще извикаме Райко отъ съседния стась, да я проводи...

— Азъ не се страхувамъ като знамъ друма, не бойте се, сбогомъ добри люде! Благодаря ви... сбогомъ!

Токмо — Почакай, господарке, така нѣма да те пуснемъ! Таманъ съмъ варила петмезъ отъ тикви... Ще те почерпимъ, поне една вода ще сръбнешъ, не може!

Мария наистина бѣше жадна. Тя подкара коня къмъ

рачел